

300,000 Kr. eller der omkring, som han nævnte. Det er dog for saa vidt en Bisag, et Overslag over, hvor meget det vil koste, er det vel ikke saa let at opstille.

Hvordan Stillingen var i Fjor i Udvalget og i Aar vil blive, skal jeg ikke udtale mig om, men jeg er tilbøjelig til at tro, at der er adskillige, som have nogen Betænkelighed ved den hele Sag. For mig selv staaer det nærmest saaledes, at den baade gaar for vidt og er for lidt omfattende. Dette at sørge for, at Fattigfolk have Klæder paa Kroppen, have Tag over Hovedet og noget at spise, det er Kommunens Sag, det er en kommunal Pligt. Der ligger altsaa egentlig et nyt Princip i, at Staten nu skal bære Halvdelen af de Omkostninger, her er Tale om. Men paa den anden Side synes jeg ogsaa, det er for lidt omfattende. For dersom det virkelig er rigtigt, hvad de ærede Forslagsstillere og navnlig deres ærede Ordfører gør gældende, at der er saa mange Tusinde Skolebørn i Landet, der sulte, saa sulte de vel ogsaa de Dage, da de ikke gaa i Skole, og saa sulte de vel ogsaa i Aarene, før de gaa i Skole, og saa synes jeg virkelig, vi skulde gaa videre end til at bespise Skolebørnene.

Nu indrømmede den ærede Ordfører jo, at det maaske ikke er saa galt paa Landet som i Byerne og da navnlig i de store Byer. Det tror jeg heller ikke. Det ærede Medlem hævdede, at der var skaffet Oplysninger til Veje, der godtgjorde, at der var mange Tusinde Børn paa Landet, der sultede. Nu maa jeg tilstaa, at jeg ikke har eftergaaet disse Oplysninger. Naturligvis er der Børn paa Landet, maaske ogsaa i Skolerne derude, der blive temmelig daarligt underholdte, men jeg skulde være tilbøjelig til at tro, at jeg kommer Sandheden nær, naar jeg siger, at dette nærmest finder Sted i Byerne og i Landdistrikter, der ligge nær ved de store Byer; komme vi uden for dette Omraade, tror jeg, der er meget lidt Trang til Skolebespisning. Dertil kommer, hvad der er nævnt her i Dag under Behandlingen af en foregaaende Sag, at det, at sætte Skolebespisning i Gang med Skolekøkken og alt hvad dertil i øvrigt hører, vilde ude omkring paa Landet blive en saa overordentlig kostbar Historie, at man kan sige sig selv, at naar der for det første de allerfleste Steder egentlig slet ingen Trang er til det, og naar det tillige er overordentlig dyrt, saa ville Landbefolkningen og Kommunerne sætte sig derimod med Hænder og Fødder. Naar det er saaledes — og jeg tror, at det er saaledes

—, saa vil det vel nok føre til, at Lovforslaget maa indskrænkes til at omfatte de Dele af Landet, hvor der virkelig i nogen Maade er Trang til det. Hvis vi saa samtidig kunde komme saa vidt, at vi kunde bespise Børnene baade de Dage, de ere i Skole, de Dage, de ikke ere der, og i Aarene, før de komme der, ja, saa meget des bedre. Men det bliver rigtignok saa et Spørgsmaal, om man med stor Ret kan forlange Tilskud fra Statskassen til en saadan Opgave, som til Dato har været, og som jeg synes ogsaa fremtidig maa være, en kommunal Opgave.

I øvrigt skal jeg ikke komme ind paa Forslaget. Det, det omhandler, gaar jo i mange Henseender meget vidt. Jeg har kun villet paapege, hvad der gør, at det er en Sag, der maa nærmere overvejes. Vi vare inde paa disse Overvejelser i Fjor i Udvalget, og det vil sikkerlig være nødvendigt at fortsætte disse Overvejelser i Aar. Naar det er saaledes, og det tror jeg, det er, at der er Børn i Skolerne, som faa for daarlig Føde, saa er det naturligvis en Opgave for Lovgivningsmagten at søge at raade Bod derpaa paa en eller anden Maade, og at det maaske ogsaa nok kan gøres paa en bedre Maade, end her er foreslaaet, er vel ikke udelukket. Jeg vil derfor sige, at jeg vil ønske, at denne Sag maa blive velvilligt behandlet i et Udvalg.

Et af de Spørgsmaal, der kom op i Fjor i Udvalget, var for Resten dette, om det virkelig var nødvendigt, at Børnene altid bespises med varm Mad. De, der kende til Børn, vide, at det er en Kendsgerning, at Børns Yndlingsspise er Smørrebrød, Smørrebrød og atter Smørrebrød. Om varm Mad virkelig er sundere, skal jeg ikke kunne afgøre. Men det Spørgsmaal kom i Fjor op i Udvalget, om det ikke vilde være fornuftigt at bespise dem med kold Spise, med Smørrebrød i Stedet for med varm Mad. Det vilde være overordentlig meget lettere, navnlig paa Landet, idet man saa blev fri for Skolekøkkener og hvad dertil hører. Vi rettede i den Henseende et Spørgsmaal til det kongelige Sundhedskollegium. Jeg ved nu ikke, om det kongelige Sundhedskollegium er levende endnu, eller om det er afgaaet ved Døden, men der maa vel være en eller anden Sundhedsautoritet, som kan udtale sig desangaaende.

Hvad angaar Spørgsmaalet om, hvor mange Børn der trænge til at faa Mad paa Skolen, saa har jeg allerede nævnt, at det navnlig er i de store Byer, og da